

Lekcja 3

18 stycznia

BYĆ MIŁYM BOGU

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: So 3,17.

Zakres studium: So 3,17; Łk 15,4-32.

Wprowadzenie: Nasz miłujący Bóg raduje się z więzi miłości z Jego stworzeniami i czerpie z niej zadowolenie.

Tematy lekcji

Ta lekcja podkreśla trzy zasadnicze tematy.

1. Upodobanie Boga w Jego stworzeniach wskazuje, jak cenni jesteśmy w Jego oczach. Każdy człowiek jest cenny w Jego oczach, a wartość każdej istoty jest nie do oszacowania. Dlatego Bóg znajduje przyjemność w swoich synach i córkach, kiedy okazują skruchę i szukają Go. Przypowieści w Łk 15 ukazują radość i świętowanie ze strony Boga z powodu zbawienia zgubionego człowieka. Przyjemność Boga z ratowania nas wskazuje, jak cenni jesteśmy w Jego oczach.

2. Upodobanie Boga jest powodem radości i chwały ludzi. Bóg pragnie napęlić nasze serce niezmierną radością i raduje się wraz z tymi, którzy wyrażają radość i chwałę. Bóg zaprasza swój lud do doświadczania upodobania w Nim przez chwalenie Go z radością w modlitwie i pieśni. Ponadto chwalenie Boga pomaga nam uzmysłwić sobie Jego przyszłe upodobanie i radość z Jego ludu oraz uczestniczyć w nich.

3. Z powodu naszej niegodności potrzebujemy Chrystusa, by podobać się Bogu. Jesteśmy zaproszeni do podobania się Bogu, składania Mu duchowych ofiar przez chwałę naszych ust w dziękczynieniu oraz praktykowaniu czynienia dobra i dzieleniu się z potrzebującymi. Jednak możemy czynić to wszystko jedynie dzięki wstawiennictwu Chrystusa. Nasza wiara podoba się Bogu wyłącznie na mocy dzieła Chrystusa dokonanego dla nas.

Zastosowanie: Upodobanie Boga w Jego stworzeniach wskazuje, jak cenni jesteśmy w Jego oczach i jak wysoko szacuje Bóg wartość swojego stworzenia. Jak możemy szanować wartość każdego człowieka?

Część II: Komentarz

1. Upodobanie Boga w Jego stworzeniach wskazuje, jak cenni jesteśmy w Jego oczach.

Przypowieść o synu marnotrawnym szczególnie trafnie ilustruje, jak cenni jesteśmy w ocenie Boga. Trzy przypowieści z Łk 15 opowiedziane przez Jezusa ponurym faryzeuszom i uczonym w Piśmie (Łk 15,2) podkreślają niesamowitą wartość (zgubionych) ludzi w oczach Boga. Ciekawe, że faryzeusze i uczeni w Piśmie nie widzieli żadnej wartości w ludziach („grzesznikach”), których Jezus przyjmował z otwartymi ramionami (Łk 15,2). Ellen White zauważa, że „okazywali im tylko pogardę i potępienie, a Chrystus przyjmował ich jak dzieci Boże — owszem, pozostające daleko od domu Ojca, ale niezapomniane przez ojcowskie serce” (Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, wyd. 6, Warszawa 2020, s. 127).

Przy pomocy tych trzech przypowieści Jezus zganił lekceważącą mentalność faryzeuszy oraz podkreślił, iż Bóg znajduje upodobanie w odnajdywaniu i przyjmowaniu zgubionych. Innymi słowy, wyrazy radości i upodobania w każdej z przypowieści mają świadczyć, jak cenni są zgubieni ludzie. W przypowieści o zabłąkanej owcy pasterz gorliwie poszukuje zagubionej owcy, „aż ją odnajdzie” (Łk 15,4). Potem „kładzie ją na ramiona swoje i raduje się” niosąc ją do stada (Łk 15,5). Im bardziej zdajemy sobie sprawę, jaką radość odczuwa pasterz, tym pełniej rozumiemy, jak cenna w jego oczach jest zabłąkana owca. Radość i upodobanie pasterza są niezmiernie, jako że zaprasza on sąsiadów i przyjaciół, by radowali się wraz z nim (Łk 15,6).

Podobny wzorec powtarza się w pozostałych dwóch przypowieściach. W przypowieści o zgubionej drachmie kobieta starannie szuka zawieruszonej monety, „aż znajdzie” (Łk 15,8). Wówczas z największą przyjemnością zaprasza sąsiadki i przyjaciółki, by radowały się wraz z nią (Łk 15,9). W przypowieści o synu marnotrawnym, która jest kulminacją tryptyku, syn marnotrawny nie tylko się zagubił, ale uparcie wybrał drogę po równi pochyłej wiodącą do stanu, jakiego nie spodziewał się, kiedy podejmował głupie decyzje. Kiedy wreszcie przyszedł po rozum do głowy, uznał, że jego godność i wartość w oczach ojca na zawsze przepadły wskutek grzechu, jakiego się dopuścił: „Nie jestem godzien nazywać się synem twoim” (Łk 15,19).

Jednak postępowanie ojca znacznie przekraczało rozsądne oczekiwania syna. Ujrzawszy powracającego syna, ojciec „pobiegłszy rzucił mu się na szyję i pocałował go” (Łk 15,20). Ojciec nie poprzestał na tym. Zdumieni domownicy dowiedzieli się, że ojciec zamierza dać pełny wyraz swojej dobrej woli i zadowoleniu. Nie bacząc na prośbę syna, by przyjął go jako sługę, ojciec postanowił przywrócić synowi godność. Poleciał sługom, by przynieśli

mu najlepszą szatę, pierścień i sandały (Łk 15,22). Ale i to nie był jeszcze koniec świętowania. Ojciec postanowił, że cała okolica ma się dowiedzieć, że odzyskał syna. Rozkazał więc sługom: „Przyprowadźcie tuczone cielę, zabijcie je, a jedźmy i weselmy się” (Łk 15,23). Tak więc ojciec nie tylko przyjął syna, ale także nie krył zadowolenia z jego powrotu.

Dotąd widzimy w przypowieści do synu marnotrawnym ten sam ogólny wzorzec, jaki występuje w przypowieściach o zabłąkanej owcy i zgubionej drachmie, mianowicie zguba się znajduje, po czym następuje świętowanie tego radosnego wydarzenia. Jednak przypowieść o synu marnotrawnym idzie krok dalej, kiedy świętowanie zostaje stanowczo zakwestionowane przez starszego syna (Łk 15,28-30). Ten punkt jest bardzo ważny, gdyż ilustruje postawę faryzeuszy zaznaczoną na początku rozdziału (zob. Łk 15,2). Zarówno starszy syn z przypowieści jak i faryzeusze surowo krytykowali dopuszczenie grzeszników do stołu i ucztowanie z nimi. Ta krytykancka postawa świadczy o tym, jak bardzo nie doceniali wartości ludzi, którym okazano akceptację. Przypowieść uczy, że Bóg wysoce ceni swoje dzieci i świętuje, kiedy te okazują skruchę i wracają do Niego. Dlatego przypowieść kończy się reakcją ojca na krytykę ze strony starszego syna: „Należało zaś weselić się i radować” (Łk 15,32).

Greckie słowo przetłumaczone jako „należało” to czasownik *dei*, który dosłownie znaczy „było konieczne”, „musiało” i podkreśla, że coś „powinno być się wydarzyć, gdyż tak było stosownie” (Frederick W. Danker i in., *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, Chicago 2000, s. 214). *Biblia gdańska* tłumaczy to słowo jako „trzeba było”. Ten język wyrażający konieczność wskazuje na wielką wartość tego, co było zgubione i zostało znalezione. Z tej perspektywy ojciec podkreśla, iż „należało” się weselić. Nie ma innej stosownej możliwości wobec wartości tego, który się odnalazł. Podobnie jak w dwóch poprzednich przypowieściach ojciec pragnie podzielić się swoją radością. Słudzy angażują się w świętowanie (Łk 15,22-27), a ojciec wzywa starszego syna, by i on się przyłączył. Syn marnotrawny jest nie tylko „synem twoim”, jak nazywa go starszy brat (Łk 15,30), ale także „bratem twoim” (Łk 15,32), jak nazywa go ojciec.

Tak więc przypowieści Jezusa zapisane w Łk 15 uczą, że zadowolenie Boga ze zbawienia Jego dzieci wskazuje, jak cenni jesteśmy w Jego oczach. On pragnie nie tylko byśmy czuli się cenni dzięki Jego upodobaniu w nas, ale także byśmy cieszyli się wraz z Nim ze zbawienia naszych braci i siostr (i cenili ich z całego serca).

2. Upodobanie Boga jest powodem radości i chwały ludzi.

So 3,17 i Ps 149,4 w podobny sposób podkreślają Boże zadowolenie. Ps 149 jest zaproszeniem do radosnego oddawania chwały Bogu: „Niech weseli się Izrael ze Stwórcy swego, dzieci Syjonu niech się radują z króla swego!” (Ps 149,2). Uzasadnienie tego wezwania jest podane w Ps 149,4: „Bo Pan upodobał sobie lud swój”. Tak więc psalm ten wskazuje upodobanie i radość we wzajemnej więzi. Bóg ma upodobanie w ludziach i na tej podstawie ludzie są zaproszeni do doświadczenia upodobania w Bogu wyrażanego w radosnym oddawaniu Mu chwały.

Podobnie So 3,14 wzywa lud Boży do radosnego oddawania chwały Bogu. „Wesel się, córko Syjonu, wykrzykuj głośno, Izraelu! Raduj się i wykrzykuj radośnie z całego serca”. To wezwanie jest uzupełnione stwierdzeniem w So 3,17, że wszechmocny Bóg i Zbawca jest pośród swojego ludu i „rozweseli się wielce nad tobą, przestanie na miłości swej przeciwko tobie, i rozweseli się nad tobą z śpiewaniem” (BG). Podczas gdy w Ps 149 Boże upodobanie jest powodem chwały i radości ludzi, w So 3 chwała oddawana Bogu wskazuje przyszłe upodobanie i radość Boga z Jego ludu.

3. Z powodu naszej niegodności potrzebujemy Chrystusa, by podobać się Bogu.

Pośród różnych powodów oddawania chwały Bogu, jakie podaje *Pismo Święte* kierując do nas wezwanie (zob. np. Hbr 11,5-6; 2 Kor 5,9; Kol 1,10; 1 Tes 4,1), Hbr 13,15 wzywa nas, byśmy stale składali Bogu duchowe ofiary, w tym między innymi chwalili Go i oddawali Mu dziękczynienie, czyniąc dobro i pomagając potrzebującym. Kolejny werset kończy się słowami: „takie bowiem ofiary podobają się Bogu” (Hbr 13,16). Ciekawe że pierwsze słowa Hbr 13,15 wskazują, że nie powinniśmy składać tych ofiar sami, ale mamy to czynić przez Jezusa. Innymi słowy, nie jesteśmy w stanie podobać się Bogu w naszej własnej chwale dla Niego i naszych dobrych uczynkach. Jedynie przez Chrystusa nasza chwała i uczynki mogą być oddawane jako duchowe ofiary prawdziwie podobające się Bogu.

Zastosowanie

Bóg nadał ludziom ogromną wartość. Ceni nas tak wysoko, gdyż stworzył nas na swój obraz. To zdumiewające, ale Bóg ceni nas bardziej, niż możemy to sobie wyobrazić. Wiedząc to omówcie wasze odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jak nasz szacunek i miłość do ludzi, których spotykamy na co dzień, uświadamiają im, jak cenni są w oczach Boga?
2. W jaki sposób zdarza się ludziom religijnym niesłusznie lekceważyć godność i wartość bliźnich?

3. Ci, którzy miłują Boga, chcą wiedzieć, jak mogą się Mu podobać. W jaki sposób jest to możliwe? W jakim stopniu nasza ocena wartości innych ludzi opiera się na upodobaniu, jakie Bóg znajduje w zbawieniu ich?

4. Co możesz uczynić, by cenić każdego człowieka tak, by znajdować upodobanie w jego zbawieniu oraz przekazać mu prawdę o dobroci i stałej miłości Boga?

5. Podaj jeden praktyczny przykład, jak wstawiennictwo Chrystusa uzdalnia nas do podobania się Bogu w naszym postępowaniu.

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji”:**
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia